

Az MMA-hoz járulék

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 3. szám, 2018. január 19.

Ez nem Csokonai Vitéz Mihály egyik verssora, hanem az *ÉS* január 12-ei számának két cikkére utal, amelyek szerzői a most bevezetett művészi járadék intézményét taglalták. Mindkét szerző, Kőszeg Ferenc és Radnóti Sándor, egyetért abban, hogy ez a járadék méltányos, és a 65 év feletti művészeti díjakban részesülteknek – kapták azt bármelyik kormány regnálása idején – fontos nyugdíjkiegészítést jelent. Mindketten joggal akadnak ki azon, hogy ezt a nyugdíjszerű járadékot mindenkinek a Magyar Művészeti Akadémiától kell kérelmeznie. Az MMA-nak nincsen mérlegelési joga, hiszen a törvény meghatározása szerint „a művészi járadék megállapítása közigazgatási hatósági eljárásban történik”, hanem „csak” lebonyolítja ezt az eljárást, ő folyósítja a lét. Minden jogosult – ha kérelmezi – majd havonta kap az MMA-tól 121 ezer forintot. Kilóg a lóláb, ahogy az egyik cikkíró találóan állapítja meg: az egész akció arra szolgál, hogy minden érintett benyálazza magát az MMA-val.

Radnóti Sándor érzékletesen írja meg az MMA lényegét és geneziséét: *„Ezt a (...) magát önkényesen akadémiának nevező magánszervezetet az új alaptörvény (...) 2011-ben legalizálta, méghozzá azon a meghökkenítő és felháborító módon, hogy egy csapásra a majd 200 éves Magyar Tudományos Akadémia művészeti ikerestvévé emelte, mit sem törődve azzal, hogy 1992 óta létezett az MTA által alapított társintézmény, a Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémia...”* Amely az MTA része.

A meghökkenést lehet fokozni. Az MMA köztestületté alakuló ülésére 2011. november 5-én Budapesten, a Magyarság Háza Corvin Termében került sor, természetesen ünnepélyes keretek között. Az ülést két levezető elnök celebrálta. Az MMA-nak sikerült két, mind a tudományban, mind a (tudomány)politikában dús érdemeket szerzett férfiút megnyernie erre a fontos, szimbolikus feladatra. Ne próbáljanak tippelni, kiket. Az alakuló ülés levezető elnöke dr. Pálincás József, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke és dr. Maróth Miklós, a Magyar Tudományos Akadémia alelnöke volt. *Mit sem törődve azzal...* lásd fent.

Tegyük még hozzá, hogy 1949-ben szovjet mintára szüntették meg a széptudományi alosztályt, ezzel megszűnt az alkotóművészek akadémiai képviselete. Kodály Zoltán határozottan tiltakozott a megszüntetés ellen. Kikerült az Akadémiából például Illyés Gyula és Tamási Áron. A Széchenyi Akadémia ennek a rendelkezésnek a jóvátétele volt, a helyreállítás, a kontinuitás újrafelvétele, amit Kosáry Domokos, az MTA rendszerváltáskori elnöke valósított meg: *„Széchenyi hagyományaihoz visszatérve, újra helyet adni az irodalomnak és a művészetnek az Akadémián.”* A két érdemdús férfiú konkrétan ezt a gondolatot, személyesen pedig elődjüket, Kosáry Domokost áruzták el.